

dog sige, at vi have anvendt i vor Forening omtrent 700 Kr. aarlig, saaledes at det i det sidste Treaar udgør et Beløb af omtrent 2,000 Kr., og Antallet af Præmietagere er heller ikke ganske ubetydeligt, og det er steget hvert Aar. Det begyndte i 1873 med 38 Ansøgere, saa er det steget jevnt op, indtil vi i 1901 havde 224 Ansøgere, og deraf bleve 221 præmierede. Statstilskuddet har været 4,100 Kr. i 1899, 4,100 Kr. i 1900 og 5,450 Kr. i 1901. Disse Præmier, der jo beløbe sig til ikke saa ganske lille en Sum, uddelles dels som Pengepræmier, dels til Driftsmaal, som, naar det viser sig, at Pengene ere anvendte godt, senere eftergives, og dels til Rejseunderstøttelser. Angaaende Udbyttet af den Virksomhed, som har været udfoldet, kan jeg kun sige, at det staaer ganske i Forhold til, hvad der er ydet; man ser rundt omkring, at Præmieringen af Huslodder har gjort ganske overordentlig Nytte, man ser, at der er opstaaet Huslodder, som dyrkes ganske fortrinligt, som dyrkes langt bedre end andre Steder, hvor der ikke har været nogen Tilgang af Ansøgere. Og hvor Præmieringen først faar fat, ser man, at der danner sig omkring den første Præmietager en Koloni af Præmietagere, som tage Eksempel af den første og søge at efterligne hans Bedrift og søge at komme paa Højde med ham.

Naar det ærede Medlem nu sagde, at de Penge, vi have anvendt til dette Formaal, ikke ere tagne ud af vor egen Kasse, men at de ere tagne ud af de Bevillinger, som ere givne til Samvirksomhed, de 30,000 Kr., som Samvirksomheden faar paa Finansloven, saa er det mig ikke muligt at forstaa, hvordan det ærede Medlem er kommet til det Regnestykke. Det er mig ikke muligt at forstaa, hvorledes han kan sige, at de Penge, vi anvende, tage vi ud af Kasser, hvor vi virkelig ikke have Lov til at komme med Fingrene til det Brug. De Penge, som bevilges os paa Finansloven, bevilges os til ganske særskilte Formaal, og vi skulle senere aflægge Regnskab hos Ministeriet for Anvendelsen af dem; vi have ikke Lov til at benytte disse Penge til andre Formaal; vi ere nødtte til at bruge dem til det, som de ere givne til, og gøre vi det ikke, blive vi senere, jeg kan vel sige tiltalte og straffede af Ministeren, naar han kommer til Kundskab derom. Jeg synes, det er noget af det mærkeligste, at der kan fremkomme saadan en Paastand, og jeg forstaaer ikke Grunden, hvor-

for det ærede Medlem er fremkommet med denne Paastand; jeg kan ikke se nogen som helst Grund til her at mistænkeliggøre os lige over for det høje Ting, lige over for Omverdenen. De Penge, vi bruge, tage vi ud af vort Medlemsbidrag, for saa vidt da Foreningen ikke har Formue, hvad vi ikke have ovre hos os, og vi anvende dem med et glad Sind, idet vi ere overbeviste om, at de virkelig faa en god og nyttig Anvendelse her.

Det ærede Medlem ankede — saa vidt jeg forstod ham, men jeg er for Resten ikke ganske sikker paa, om jeg gjorde det — over, at der var en Forening ovre paa Lolland, som kun gav 25 Kr. til dette Formaal; det er blevet sagt mig — maaske er det ikke Tilfældet, at det ærede Medlem har anket derover — men jeg vil dog for at retfærdiggøre denne Forening udtale, at naar den kun har anvendt 25 Kr., saa er det, fordi det er en Forening, som er stiftet i Fjor, og som først lige har taget fat paa denne Virksomhed og derfor ikke har haft Grund til at anvende mere, men den vil ganske sikkert ad Aare skyde betydelig større Beløb til, og dens Agitation for at faa Præmiesøgere er slet ikke lille; jeg støtter selv i høj Grad denne Agitation.

I det hele taget forstaaer jeg ikke, hvorfor det ærede Medlem saa skarpt er draget til Felts imod Landboforeningerne her i Landet; jeg forstaaer ikke, hvilket Øjemed han har haft til at mistænkeliggøre disse. Jeg kunde tænke mig, at det er den Bevægelse, som synes at være oppe mellem Husmændene til selv at danne Foreninger, som har givet det ærede Medlem Stødet til at tage fat paa den Maade, som han har gjort, men jeg vil dog sige, at jeg tror, at det ærede Medlem skyder forbi, naar han tror, at han ved en Tale som den, han holdt i Lørdags, kan gøre et væsentligt Indtryk. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil formaa at bringe en Adskillelse i Stand mellem Landbrugene — hvilke Midler det ærede Medlem end vil anvende, tror jeg ikke, at det skal lykkes ham. Den Bevægelse, som er oppe blandt Husmændene, se Landboforeningerne ikke paa med mistænksomme Blikke, tværtimod, vi glæde os over, at der er kommet en saadan Bevægelse op, idet vi haabe, at den vil tage en saadan Retning, at den vil fremme Samarbejdet mellem alle Landbrugere. Det er de gode Landboforeningers Pligt — og jeg tør sige, at denne Pligt opfyldes af saa godt som alle Land-